

מיכאל פליאצקובסקיי

חיות צבעוניות

את שיר הצפרדע שמע ארנב צעיר. הוא הציץ מאחורי
עץ ויצא על הרחבה. מהשיחים יצא גם דובון, וגם הוא
ניגש לצפרדע.
"כמה יפה" שיבח הארנבון כשהסתכל על הציור "אני לא
יודע לצייר כך."
"ואת, צפרדע, איפה למדת להיות אומן?" התעניין
הדובון.
"לא למדתי. נולדתי כך" ענתה הצפרדע "והפרפר בציור
שלי מוצא חן בעיניכם?"

ברחבת יער, על גדם עץ, ישבה צפרדע קפיץ-קפוץ
ובמכחול ציירה על בד פרפר שישב על חנינית.
ציירה ושרה.

הצפרדע לקחה בכפותיה שני מכחולים וניגשה לעבודה.
"כמה יפה שאתה ורוד!" התפלא הדובון וליטף את
הארנבון בראשו.
"וגם אתה.. כזה ירוק-כחול.. או כחול-ירוק!" שיבח
הארנבון וליטף את הדובון בגבו.

"הוא כזה.. ורוד.. ולכן יפה.." אמר הארנב "אילו אני
הייתי ורוד כזה, בוודאי היו רואים בי את הארנבון היפה
ביותר בכל היער!"
"ואני הייתי רוצה.." בקול מהורהר אמר הדובון "להיות
חצי ירוק וחצי כחול. אז הייתי הדובון המפורסם ביותר
בכל היער!"
הצפרדע חייכה "אם רק זאת הבעייה" אמרה "אני
מוכנה לעזור לכם. יש לי כאן מכחולים ומספיק צבעים."

הדובון ברח וביער פגש את הארנבון העצוב.
"אמא לא הכירה אותי!" נאנח הארנבון.

"גם אותי לא!" בכה הדובון.
השמש שמעל היער נשכבה על ענן רך כמו על כרית.
היא פיהקה, עצמה את עיניה ונרדמה. נעשה חשוך
ומפחיד סביב.
"מה נעשה?" שאל הארנבון.

כשהדובון חזר למאורה שלו, אמא דובה, שבישלה
ארוחת צהריים, כמעט והפילה את התבשיל על הרצפה.
"איזו חיה זו?" היא צעקה בקול.
"אני לא חיה.. אני.. הדובון שלך" נשמע התשובה בקול
נוגה.
"הבן שלי.. הוא חום-אפור, ולא כזה.. צבעוני! ברח
היא איימה עליו במערוך."מכאן!

בבוקר הדובון והארנבון קמו מוקדם ורצו להתרחץ בפלג המים. שם ראו שנשבר הגשרון שעל הפלג.
"הבה ונתקן את הגשרון" הציע הדובון.
"ואולי זה אנחנו ששברנו אותו?" שאל הארנבון.
"זה לא חשוב. נתקן אותו והוא ישמש כבר למישהו."
"אני לא מתנגד. נעשה ביחד" הסכים הארנבון.
בזמן שהם תיקנו את הגשרון, בזמן שעמלו בתוך המים, כל הצבע נשטף מהם וביער התחיל לזרום פלג מים צבעוניים.

"ליששווון... " פיהק הדובון ונשכב תחת עץ הלבנה.
נשכב ועצם את עיניו.
הארנבון שם את ראשו על ערמת העלים אדומים והביט דרך ענפים ארוכים איך ירח צהוב ושמח זורק חוטים כסופים, וקושר אותם לכוכבים. כשהירח מושך בחוט, הכוכב מצלצל ומנצנץ.
הארנבון הסתכל, הסתכל ונרדם.

"ואני?" שאל הארנבון.
"אתה ארנב כמו ארז!" אמרה הצפרדע ונתנה לארנבון
טפיחה על כתף.
"אמא, ואיך הכרת אותי היום? הרי אני ירוק-כח.. לא
כחול-ירוק?" הופתע הדובון.
"אתה רגיל, חום.. " חייכה אמא.
"נכון" אמר גם הארנבון "אתה ממש חום."
"ואתה.. בכלל לא ורוד אלא אפור" אמר הדובון כשהוא
מביט על חברו הארנבון.

הצפרדע עלתה על הגשרון ושיבחה "איזה גישרון יפה!"
אחריה עברה הדובה על הגשרון ושיבחה "גישרון
מצוין."
"זה אני... זה אני... זה אנחנו תיקנו אותו" קרא בשמחה
הדובון, ורץ אל זרועותיה של הדובה, האמא שלו.
אמא דובה חיבקה את הדובון.
"חכמוני!"

"המים רחצו אתכם!" הסבירה הצפרדע קפיץ-קפוץ.
ואמא דובה אמרה "עכשיו נעשיתם מפורסמים בכל היער. אם מישהו
יבוא לגישרון הזה יצטרך להודות לארנבון ולדובון שתיקנו אותו."
"אתם רואים, כדי להתפרסם לא חייבים להיות צבעונים" הוסיפה
הצפרדע "בואו להתארח אצלי ואני אצייר אתכם כפי שאתם."